

TERCIÁŘSKÉ LISTY

leden 2019

Zpravodaj MBS SFŘ Plzeň
(Jen pro vnitřní potřebu MBS.)

Dopis generálního ministra SFŘ 40 / 14-20

Řím 24. prosince 2018

Mé drahé sestry a bratři svatého Františka!

Kéž vám dobrý Pán dá svůj pokoj!

„Den radosti se přiblížil, nadešel čas jásotu.“

Ano, den radosti se přiblížil a je čas se radovat a děkovat. Bůh přišel mezi nás, Bůh řekl „ano“ lidem. Toto "ano" přišlo téměř nepoznané, neuvěřitelné, skryté moudrým a učeným a ... odhalené maličkým. A ano, vidíme to u sv. Františka a vidíme to také dnes, že tajemství Vánoc je skryto učeným a odhaleno dětem.

Velké věci se rodí v tichu. Když žijeme v této adventní době, čekáme na příchod Pána a oslavujeme příchod našeho Pána Ježíše Krista na svět o Vánocích, často zažíváme hluk a spěch světa, který je daleko od ticha betlémské stáje. Jen málo lidí vědělo o tom, co se v těch dnech stalo, a ti měli radost z velkého Božího činu: naplnil se čas!

I my bychom měli v této době prožívat Vánoce s touto zkušeností, žijeme v plnosti času. Kristus přišel a zůstává mezi námi. Není snadné žít tento skvělý dar a i dnes se zdá, že jen málo lidí ví o tom, co tímto darem skutečně je, co oslavujeme. Někdy i my sami zapomeneme uprostřed spěchu našeho života, děláme vše pro to, abychom připravili všechno na svátky, připravujeme dárky, znamení naší lásky k sobě navzájem. Zapomínáme na ticho Betléma, které je základem, abychom mohli oslavit vtělení Božího slova.

Betlémské ticho je velkým protikladem vůči hlučnému světu - rebelantství, nepokojům, hádkám, válkám, bojům ve všech oblastech našich společností a dokonce i v církvi! Zaměřujeme se velmi na to, co se děje kolem nás, vyžaduje to naši pozornost, ubírá nám to čas, ubírá nám to síly.

Ale nyní je čas jásotu! Proto děkuji Pánu, našemu Bohu za všechno

dobré, co nám daroval během tohoto roku, a já vás všechny zvů, abyste prožili tento čas radosti s plným vědomím přítomnosti Boha mezi námi. Zvů vás všechny k obnovení našeho rozhodnutí žít plnost našeho povolání a usilovat silněji a intenzivněji žít tu svatost, ke které nás Bůh pozval.

Často jsme sváděni k myšlence, že svatost je jen pro ty, kteří se mohou vzdát běžných záležitostí a trávit hodně času v modlitbě. To tak není. Jsme všichni povoláni ke svatosti prožíváním svých životů v lásce a svědectvím v každé naší činnosti, kdekoli se nacházíme... Žijete v manželství? Buďte svatí tím, že milujete a staráte se o vašeho manžela nebo manželku, jako Kristus miluje a stará se o církev. Pracujete a staráte se o živobyti? Buďte svatí s bezúhonností a dovedností ve službě svým bratrům a sestřám. Jste rodiče nebo prarodiče? Buďte svatí v konání jednoduchého dobra a posilováním osobního přínosu.

O Vánocích je toto volání po svatosti silnější. Silnější ne proto, že nás Bůh volá hlasitěji, ale proto, že my budeme mít více tichých chvil. Jsme připravenější objevit Boží zázrak a v tichosti jej kontemplantovat – povzbuzuji vás slovy Thomase Mertona, který zemřel před 50 lety, ale jeho slova jsou pro nás stále silným pozváním: „Musí existovat čas, kdy člověk, který dělá plány, zapomene na své plány a jedná, jako by vůbec žádné neměl. Musí existovat čas, kdy člověk, který mluví, zůstane velmi tichý. V jeho mysli nejsou žádné návrhy a on se ptá sám sebe: Měly smysl? Musí existovat čas, kdy se modlíci člověk modlí, jako kdyby se modlil poprvé v životě, kdy muž, který rozhoduje, odhodí svá rozhodnutí, jakoby byla všechna chybná, a učí se jiné moudrosti: té, která rezeznává slunce od měsíce, hvězdy od temnoty, moře od suché země a noční oblohu od temene kopce.“

To je ten druh ticha, které nám umožňuje oslavit Vánoce v hloubce jejich významu. Bůh řekl „ano“ všem mužům a ženám a toto „ano“ je bezpodmínečné. Maria řekla „ano“ Bohu, a její „ano“ je bezpodmínečné. Je to dobrý přístup, abychom vykročili na cestu k svatosti, abychom opakovali toto „ano“ bezpodmínečně. Říci „ano“ Bohu - ne pouze našimi modlitbami, ale také našimi činy. Říci „ano“ Bohu také znamená hledat jeho vůli, konat jeho vůli. A ano, to dá nový život také našim bratrským společenstvím.

Říci „ano“ sami sobě, přijmout sebe sama jako Boží dar pro svět, pro rodinu, pro mé milované a dokonce pro mne samého. Život je Boží

dar a musíme říci „ano“ našim životům. Musíme jej přijmout s radostí společně s celou naší slabostí, křehkostí, obtížemi, protože patří Bohu. To jsou pravé Vánoce, které nám ukazují nezměrnou hodnotu života, bez ohledu na vnější okolnosti. A ano, to také dá nový život našim bratrským společenstvím.

Říci „ano“ sousedovi, dívat se na něho jako na Boží dar. Můj soused je ten, kterého Bůh poslal, aby mi pomohl na cestě ke svatosti. Vše, co bych pro něho měl udělat, říci mu „ano“ bezpodmínečně, to mi pomůže ke svatosti. Vyzývám vás, abyste milovali a pracovali pro chudé, odstrkované, opuštěné, sirotky, vdovy naší doby, ty, kteří jsou na okraji společnosti, nebo dokonce mimo ni. Potřebujeme všechny ty, které nikdo jiný nepotřebuje. A ano, to také dá nový život našim bratrským společenstvím.

Pro nás, sekulární františkánské sestry a bratry znamená tato tichá oslava Vánoc plnost času, čas jásotu. Musíme vždy hledat, co je první, a tichost je vždy první. Svět byl stvořen v tichu. Kristus přišel v tichosti. Také svatý František se setkal s Bohem nejprve v tichu, ve vězení, v kostele sv. Damiana, v přírodě, v samotě.

Pojďme strávit oslavu těchto vánočních svátků s tímto jásotem, zrozeným v tichu a modlitbě. Uvědomme si, že plnost času přišla. Pojďme blíž k Bohu, blíž k našemu sousedu, a tak i blíž k sobě samým. Buďme více odhodlaní stávat se svatými a buďme více odhodlaní dávat vtělené Boží slovo do středu našich společenství- místních, regionálních, národních a dokonce i mezinárodních. Sdílejme zkušenost svaté Anděly z Foligna: „Vtělení pro nás učinilo dvě věci. První je to, že nás naplnilo láskou. Druhé je to, že nás ujistilo o naší spáse.“

Děkuji Bohu svému při každé vzpomínce na vás a v každé modlitbě za vás všechny s radostí prosím, jsem vděčen za vaši účast na díle evangelia od prvního dne až doposud a jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede jej až do dne Ježíše Krista. Vždyť právem tak smýšlím o vás všech, protože vás všechny mám v srdci.

Přeji vám všem požehnané, svaté Vánoce, abyste mohli zažít Boží ticho, ve kterém se stala největší událost: Boží slovo se stalo tělem a přebývá mezi námi.

Váš bratr a váš služebník Tibor Kauser, generální ministr CIOFS
(*Citace: 1 Cel 85, Mt.11.25; Gal. 4.4, Gaudete et exultate 14; Thomas Merton: No man is an island; Dopis sv. Anděly z Foligna; Filipským 1, 3-7*)

Lidé, kteří měnili svět John a Filip, uvnitř i navenek (Proměna národů skrze proměnu srdce)

Poslední (desátá) přednáška **Martina Šimka** v jeho ročním cyklu Evangelického sboru v Přešticích nazvaném „Lidé, kteří měnili svět“ se uskutečnila ve čtvrtek 13. prosince 2018 v přeštickém Kulturním a komunitním centru.

Z poznámek:

Krátká rekapitulace celého cyklu – církve přinesla za dva tisíce let obrovský příběh. Martin Šimek nám doporučil knihu amerického autora Roda Drehera *Benediktova cesta. Křesťanský život v pokřesťanské době, s jejímž obsahem souhlasí. Žijeme podobně jako Benedikt z Nursie v čase výrazných změn a je zapotřebí držet se – podobně jako Benedikt – řádu. (Z recenze knihy: Svatý Benedikt se před staletími rozhodl vyjít ven z kolabujícího antického velkoměsta a založit na okraji barbarstvím pohlcované civilizace první benediktinský klášter, kontrakturní komunitu, již označil za školu služby Pánu. Díky této jeho volbě, kterou následovali mnozí další, přečkalo křesťanství temná staletí, než se Evropa i skrze to, co pro ni benediktini uchovali, mohla během vrcholného středověku vzepnout k novým kulturním výšinám. Současný Západ se podle Drehera v rostoucí míře odvrací od svých křesťanských kořenů a přes svou technologickou vyspělost se propadá do barbarství, kam ho církve nesmí svým přitakáváním následovat. Naopak, aby si uchovala prorocký hlas a mohla dál plnit svůj úkol v podobě hlásání evangelia světu, potřebuje nyní strategický ústup. Namísto ztracení sil marnými snahami o oslovení většiny je třeba zachránit věrohodnost vydávaného svědectví péčí o kořeny. Provokující a inspirující postřehy Roda Drehera, jak křesťanský život v postkřesťanské době, zaznamenaly okamžitě po americkém vydání knihy v březnu 2017 vlnu kritického zájmu, který dosud neutuchá.)*

K poslednímu tématu:

Období 18. století zažívá široké obrodné hnutí uvnitř církve, začíná se rozvíjet moderní pojetí církevního života. Středověk vzdálil církve od života člověka. Posledních 200 let nelze zatím dost dobře hodnotit pro odlišné postoje možných hodnotitelů. Ale je patrné, že se jedná o úžasné Boží dílo. Jak by například na naši víru pohlížel současný čínský křesťan pronásledovaný režimem? Evropa „přestává být středem vesmíru“.

Philipp Jacob Spener

(13. 1. 1635 – 5. 2. 1705)

Toto jméno je velmi respektováno v západním světě, v Německu. Zatím nám chybí Spenerův český životopis a z díla byly přeloženy jen nepatrné úryvky. Spener byl zakladatelem tzv. pietismu, připravil metodistickou obnovu v Británii. Citát: „Co je u člověka nemožné, je možné u Boha. Boží hodina přijde, pokud ji budeme čekat.“

Do luteránské církve se v té době začíná vkrádat středověká rigorozita, i do kalvínství v jeho závěru vstoupily „zákonické“ metody. Evropa kolonizuje svět, zámoří. Absolutní monarchie té doby jsou úzce spjaté s církví, teologové se stávají ministry. Je snaha udržet řád mezi lidmi. Spener se s tímto nechtěl smířit – „ukážu ti svou víru ve skutcích“.

Narodil se v Ribeauvillé v Alsasku ve středostavovské rodině, dostalo se mu vzdělání a lásky k hudbě. Odchází studovat do Štrasburku s otázkou „pravidlo, nebo život?, latinská gramatika, nebo Duch svatý?“ Jako luterán vstupuje do studentských modlitebních skupin („církvíčky“ v církvi) a usiluje o zapojení laiků do života církve. To je ale nepřijatelné pro církev. Spener proti tomu protestoval. Následně se stává kazatelem, nejdříve ve svobodném městě Frankfurt nad Mohanem (Německo bylo tehdy velmi roztržštěné). Je zde vystaven nevráživosti místních kazatelů. Proto odchází do Drážďan, kde vládl saský kurfiřt Augustus. Vydává knihu *Pia desideria* (Zbožná přání), jež dala hanlivý název pietismu. Spener organizuje neformální domácí skupinky, jejichž cílem bylo čtení bible, společné rozhovory nad biblí, modlitba a konkrétní charitativní akce. Byl ale kvůli tomu vnímán jako rozvraceč a peticí místních kazatelů je vyštván z Drážďan. Odešel do pruského Berlína, kde byl kurfiřtem Fridrich. Založil školu pro vzdělávání kazatelů. V Berlíně také zemřel. Pietismus se stal tichou obrodnou silou a vedl ke vzniku metodismu.

K jeho žákům patřil např. Augustus Hermann Francke, ovlivnil německy mluvící moravské exulanty (Jednota bratrská, později Moravští bratři, v zahraničí označovaní jako Moravian Church), kteří na panství hraběte Mikuláše Ludvíka Zinzendorfa v Horní Lužici založili město

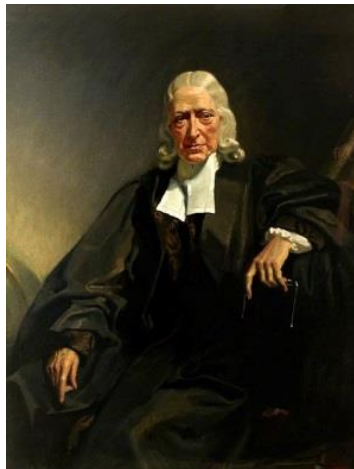

Ochranov (Herrnhut). Velký vliv měl také ve Francii a Švýcarsku i na Johna Wesleye. Přináší nenápadný počátek laicizace církve s důrazem na domácí vzdělávání a modlitební skupiny. Po sto letech evropského absolutismu přicházejí Američané s právem národa na sebeurčení a i toto přispělo k rozvoji metodismu.

John Wesley (17. 6. 1703 – 2. 3. 1791)

Citát: „Rozhoř se ohněm nadšení a lidé z celého světa se přijdou podívat, jak hoříš.“

Narodil se v Epworthu v Lincolnshire, jeho otec byl kazatel, povahou prudký, tvrdý a svárlivý. Harmonii do rodinného života vnášela matka. John měl solidní křesťanské základy. Anglie byla v té době velmi úspěšná parlamentní monarchie, v níž vcelku vládl blahobyt. Anglikánská církev byla oporou státu a upadala v sebeuspokojení. Rozšafná královská vláda žila ze zámořských úspěchů, životní úroveň byla vysoká. Do toho ale

přichází průmyslová revoluce a začínají se otevírat sociální nůžky mezi chudinou a arogantní šlechtou. Wesley předešel revoluci (která postihla Francii). Vyrůstal na venkově v poklidném životě, i když jeho otec neměl ideální vztahy se svými farníky. John měl načrtnutou klidnou perspektivu – měl po svém otci převzít farnost. Ale při studiích v Oxfordu se dostal do světského prostředí (ač byla univerzita řízena církví). Stal se univerzitním učitelem a získal tím slušný příjem, i když ho jeho kolegové chtěli omezit v jeho působení. Způsobil totiž velké pohoršení svým kázáním na téma „Je Oxford křesťanským městem?“, v němž kladl otázky po způsobu Nového zákona. Denně se účastnil mše a přijímání.

John přijal místo duchovního v Novém světě, na lodi za moře se setkává s Moravskými bratry. Ti ho zcela ohromili, např. i jak v bouři klidně zpívali žalmy. V Americe je ale zklamán. Indiáni se nezajímali o evangelium a bylo s nimi nelidsky nakládáno. Nebylo žádoucí, aby je Wesley křtil a vzdělával, nemohli by být už zabíjeni a zotročováni.

Wesley se vrací do Anglie a setkává se s Ježíšem. Začíná horlivě kázat na různých místech. Novým jevem v tehdejší Anglii byl vznik nových měst v místech těžby. Tito lidé potřebovali duchovní více než Indiáni. Začátky jeho působení byly těžké, setkává se s posměchem i

fyzickým napadením, ale také získává podporovatele. John podněcoval účast na bohoslužbách i v modlitebních skupinkách. Přichází obroda, ale také vztek a závist, protože lidé odcházejí od předchozích kazatelů i z hostinců a modlí se. Wesley byl za to málem lynčován.

Padesát let života strávil John na koni a v kočáře, káže dvakrát denně. Následoval ho i jeho bratr Charles. Žije v Bristolu a v Londýně. Odmítá rozvrat církve – metodisté jsou jen obrodným hnutím. Charles při své cestě koňmo se setkal s davem dvou tisíc horníků nespokojených s krácením mzdy, kteří táhli na radnici. Charles vjede mezi ně a káže. Zklidní dav a ten nakonec vyšle jen zástupce na radnici. Vše skončí smírem.

John na svých cestách obrací lidi, organizuje místní sbory, pomáhá se vznikem modlitebních skupinek. Setkává se však s neochotou anglikánských biskupů. Wesley stále odmítá rozkol v církvi, ale církev ztrácí své ovečky. Jedn šlechtic Wesleymu nakloněný pozval na své panství jiné šlechtice, aby jim John kázal. John je však oslovil „plemeno zmijí“, čímž šlechtice zklamal. „Takto jste měl kázat v přístavní krčmě,“ vyčítal mu. „Tak to ne,“ ohradil se John, „ tam bych dal téma >Hle, Beránek Boží ...<“

Dochází ke změnám v Americe, a když se Státy odtrhnou od Británie, Wesley je tím roztrpčen, protože před tím varoval.

John umírá ve vysokém věku. Snažil se o zapojení všech do života víry a každodenní křesťanský život. Výrazně ovlivnil církevní život moderní doby. Ve Francii se rozbíhá revoluce, Voltaire a Rousseau jsou podle Johna bořitelé. Napoleon vede krvavé války, ale Wesley trvale prosazuje mírumilovné, nekrvavé řešení. Jeho odkazem je zrod moderního protestantismu.

Martin Šimek ukončil roční cyklus přednášek nadějí, že na jaře bude pod přeštickým nádražím otevřena nová budova přeštického sboru s krásným přednáškovým sálem. Chtěl pokračovat v březnu či dubnu novým cyklem přednášek zřejmě na téma s pracovním názvem „Postavení ženy v církvi“ s oporou v textu Písma.

Děkujeme Martinovi za podnětné myšlenky, byly nám zdrojem dalšího rozjímaní. (ajš)

Sekulární františkánský řád – místní bratrské společenství Plzeň **Kalendář leden - únor 2019**

23. 1. Sdílíme se (se sv. Klárou) (pozor - změna!) – 17.00: společná návštěva výstavy Z akademie do přírody / Podoby krajinomalby ve střední Evropě 1860 – 1890 (spojeno s komentovanou prohlídkou); sraz účastníků v 16.50 před galerií Masné krámy, Pražská 18, Plzeň (vstupné 70 Kč / snížené 35 Kč)

24. 1. – 16.30: jednání rady MBS

31. 1. Sdílíme se (se sv. Klárou) – setkání se nekoná

7. 2. Modlíme se (se sv. Antonínem) - 17.00: společná modlitba v kapli; pak ve farním sále rozjímavá četba z františkánských pramenů: Tomáš z Celana: První život a podivuhodné činy svatého Františka z Assisi - První životopis (1229) - III. kniha; Úvod a I. – VI. kapitola; a debata k četbě s Františkou Pavlou

14. 2. Pomáháme (se sv. Anežkou) – 16.30: formace s Anežkou Janou Pachnerovou (Domeček bratří františkánů, Komenského 17, Plzeň); / 17.00 – návštěva někoho ze (starších) sester / bratří – dle domluvy

21. 2. Setkáváme se (se sv. Františkem) - 15.30: příprava agapé ve farním sále; 16.00: adorace v kostele NPM, 16.30: mše svatá v kostele NPM, 17.00: setkání společenství ve farním sále (nešpory, organizační záležitosti, formace, agapé ...)

28. 2. Sdílíme se (se sv. Klárou) – 17.00: společná návštěva výstavy Za barokem v Depu 2015 (Plzeň, Presslova 14)

Plánujeme na březen: sobota 16. 3. – postní duchovní obnova s br. Bartolomějem

Pozn.: někdy může dojít k dílčím změnám. Kdo z vás se neúčastní aktivit MBS pravidelně každý čtvrtek, raději si prosím ověřte na telefonu 607 607 511, že je vše podle plánu. Děkujeme.

SLAVÍME v lednu a v únoru 2019

Profese:

Blažena Klečatská, Ludvík Milan Kučera a Marie Františka Ludmila Kučerová (20. 1. 1992)

Narozeniny:

Terezie Dana Šedivá (20. 1. 1962), Antonie Jana Vlnářová (18. 2. 1930) a Františka Marie Kryslová (28. 2. 1938)

Přejeme hojnost Božího požehnání!

Redakční rada:

František Karel Ženišek, František Luboš Kolafa, Ludvík Milan Kučera, Anežka Jana Pachnerová, Antonín Jaroslav Šedivý.

<http://www.mbssfrplzen.estranky.cz/>, <https://www.facebook.com/mbsplzen>

